

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek (przewodniczący)
SSN Jerzy Grubba (sprawozdawca)
SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **M. M.**,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 24 kwietnia 2024r.

zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2024r.

(II KO 6/24) o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

zakończanego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia

15 lutego 2013r. (II AKa 367/12),

na podstawie art. 545§3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie

UZASADNIENIE

Zażalenie skazanego nie mogło zostać uwzględnione.

W dniu 21 lutego 2024r. postanowieniem w sprawie II KO 6/24 Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania złożonego osobiście przez skazanego, wobec jego oczywistej bezzasadności. Powodem takiego rozstrzygnięcia, jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia, było to, że wnioskodawca wielokrotnie już w przeszłości składał wnioski o wznowienie postępowania, podnosząc w nich okoliczności, które w jego ocenie

stanowią przesłanki z art. 439 k.p.k., okoliczności te były już przedmiotem oceny Sądu Najwyższego, zaś obecny wniosek nie wskazuje żadnych nowych podstaw wznowieniowych.

Wnioskodawca składając zażalenie na to postanowienie odwołał się do klauzul generalnych, które winny rządzić procesem karnym, takich jak prawo do obrony, zasada humanitaryzmu, lojalności, czy zaufania do sądu.

Zażalenie nie jest zasadne, a skarżone rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego jest słuszne.

Przede wszystkim wskazać trzeba tu na następujące okoliczności - prawomocnie zakończone postępowanie można wznowić, gdy:

- w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa,
- po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody,
- (z urzędu) w razie ujawnienia się jednego z uchybień wymienionych w art. 439§1 k.p.k.,
- gdy potrzeba taka wynika z rozstrzygnięcia organu międzynarodowego.

Wskazać należy, że żadna z tych okoliczności nie zaistniała w niniejszej sprawie.

Dopuszczenie się przestępstwa musi zostać stwierdzone prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że orzeczenie takie nie może zapaść wobec okoliczności z art. 17§1 pkt 3-11 lub w art. 22 k.p.k.

Wnioskodawca nie odwołuje się w swych wnioskach do nowych dowodów, lecz do okoliczności zaistniałych głównie w toku postępowania przygotowawczego, a więc znanych mu w toku procesu.

Okoliczności, które przedstawia w swych wnioskach nie stanowią przesłanek z art. 439 k.p.k., a jedynie tak są oceniane przez wnioskodawcę, głównie zaś dotyczą wad prowadzonego w sprawie postępowania dowodowego.

Sprawy nie dotyczy żadne z orzeczeń organu międzynarodowego, czy Trybunału Konstytucyjnego.

W tej sytuacji nie można było uwzględnić zażalenia wnioskodawcy.

Jak wynika z treści uzasadnienia wniosku, M. M. w obecnym swym piśmie koncentruje się głównie na kwestii prawidłowości zastosowania w stosunku do niego obostrzenia ubiegania się o warunkowe przedterminowe zwolnienie

zastosowanego na podstawie art. 77§2 k.k. Zastosowanie tej instytucji nie wymaga jednak złożenia wniosku przez stronę procesu (prokurator ani oskarżyciel posiłkowy na rozprawie w dniu 10 kwietnia 2012r. w mowach końcowych, rzeczywiście takiego wniosku nie złożyli), a sąd może ją zastosować w oparciu o własne uznanie, tak jak inne elementy wymierzonej kary.

Na poparcie swych twierdzeń w omawianej wyżej kwestii wnioskodawca dołączył wyrok Sądu Najwyższego wraz z uzasadnieniem, w którym uwzględniono kasację w zakresie w jakim podnosiła ona rażącą obrazę prawa w związku z zastosowaniem art. 77§2 k.p.k. Wnioskodawca jednak nie dostrzegł już tego, że wyrok w tej sprawie został uchylony nie z powodu ogólnej niemożności orzekania w oparciu o wskazany przepis, lecz dlatego, że stosujący tę instytucję Sąd Odwoławczy przekroczył granice skargi (zarzutów podniesionych w apelacji). Stanowisko Sądu Najwyższego zajęte zatem w przywołanej przez wnioskodawcę sprawie nie ma żadnego odniesienia do rozstrzygnięć w niniejszej sprawie.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie

[J.J.]

[ms]

Jerzy Grubba Piotr Mirek Zbigniew Puskarski